

Sebastijan Pregelj
V Elvisovi sobi

I

Počasi odprem oči. Ležim na hrbtu, v nosnicah imam prijeten vonj. Obrnem glavo in zagledam mamo. Mama leži na boku in je čisto pri miru. Diha tako plitko, da se niti ne vidi, kdaj vdihne in kdaj izdihne. Glavo obrnem v drugo stran. Tam je oče. Oče spi na hrbtu, usta ima odprta in smrči. Tudi sam se obrnem na hrbet in ga začnem oponašati. Očeta in mamo bi rad čim prej zbudil. Danes imam rojstni dan. Ker še naprej spita, vstanem in začnem skakati po postelji: Rojstni dan! Rojstni dan! Rojstni dan!

Mama in oče sta v hipu budna. Oče me zgrabi, stisne k sebi in poljubi, potem me k sebi potegne še mama. Vse najboljše, pikec. Nočem se mečkati, zato skočim iz postelje in stečem na hodnik. Mama in oče sta hitro za menoj. Darilo! zakričim. Najprej zajtrk, reče mama, potem darilo. Ampak mami, obstanem in razširim roke. Najprej zajtrk, mama ne popusti.

Med zajtrkom nestrpno pogledujem proti vratom predsobe. Vem, da bom dobil kolo, ne vem pa, kje je skrito. Rad bi že sedel na njem, rad bi se že peljal. Samo malo, samo po hodniku. Oče in mama vidita, kako je z menoj, a se pretvarjata, da nista opazila. Gre jima na smeh. Malo

kasneje mama pogleda na uro in reče: Kmalu pride Martin. To! vzkliknem.

Martin je moj bratranec. Od mene je starejši dve leti in dva meseca. V glavnem se od njega naučim vse, kar se manjši fantje naučijo od večjih fantov. Od Martina sem se naučil lulati stoje (in si pri tem poscal hlače). Martin mi je pokazal, kako se skače po stopnicah, po dve hkrati in na koncu čez tri ali štiri. Od Martina sem se naučil pljuvati in pozimi delati ledenke, ki letijo dlje in bolje zadenejo. Martin mi je povedal, kdo je Superman, ker je bil v kinu in je videl film. Potem sta mi morala oče in mama kupiti plastično figuro. Martin ima dirkalno stezo z električnimi avtomobilčki, zato bi jo imel tudi jaz. In tako naprej. Mamo pogosto skrbi, kaj počneva z Martinom, kadar sva sama, a ji oče vsakokrat reče, da se bom naučil od Martina ali pa od koga drugega.

Po zajtrku je čas za darilo. Z mamo in očetom grem pred blok. Kolo je skrito pod stopnicami. Je modro, kot sem si želel, na desnem ročaju ima zavezano veliko mašno. Juhu! skočim h kolesu in ga potisnem do mame in očeta. Mama odstrani mašno, oče pa trdno prime sedež in počaka, da sedem in stopala položim na pedale. Mama pazi, da se ne bi zvrnil, oče me na lahko potisne, da se kolo pomakne naprej. Potiskaj! mi zakliče. Trudim se, a mi poganjanje kolesa ne gre najbolje, zato vsake toliko neham potiskati ali potisnem nazaj. Oče hodi za menoj, da mi pomaga, preden kolo obstane. Potiskaj! Ne nazaj, naprej! Potiskaj! Potiskaj! Trudim se, a mi nagaja, kot bi bilo v glavi vse jasno, v nogah pa ne. Potem končno začnem potiskati pravilno in oče začne zaostajati. No, vidiš,

kako ti gre! zakliče za menoj. Kolo se vsake toliko nagne in nasloni na eno od stranskih kolesc, ki ropotata, kot se sploh ne bi vrteli.

Nebo je brez oblačka in izgleda, da bo topel dan. Mama je zadovoljna, saj so prejšnje dni napovedovali dež, zdaj pa vse kaže, da bo lepo. Očetu je bolj ali manj vseeno. Navadno reče, da je vreme, kakršno je. Ne moreš izbirati.

Poglej ga! zakliče oče za menoj. Še malo, pa se boš vozil brez pomožnih koles. Očeta slišim, a se ne ozrem nazaj, pač pa poganjam naprej. Peljati skušam čim hitreje, a je kolo težko in neokretno, kot bi jahal mamuta. Poleg tega ga moram na koncu obrniti. Na koncu je visok robnik, in preden pridem do robnika, moram mamuta dobro zgrabiti za dlako in mu kot starodavni jezdec z vlečenjem pokazati, v katero smer hočem.

S kolesom se vozim gor in dol po dvorišču, ki ga od ceste ločuje živa meja. Dobro mi gre. Mama in oče stojita pri vhodu v blok. Tu in tam mora eden ali drugi do mene, da mi pomaga obrniti kolo ali ga potisniti, da lahko nadaljujem z vožnjo, sam pa imam občutek, da že vse znam in da mi gre zares dobro.

Nekaj po deseti pridejo Martin, stric Gorazd in teta Taja, ki noče, da jo kličem teta, ampak samo Taja. Teta se sliši, kot bi bila stara, reče vsakokrat, ko se zmotim.

Trudim se, da bi čim hitreje pripeljal do njih, a me Martin prehití. Takoj je pri meni. Kolo! vzklikne in nekaj časa hodi ob meni, potem me začne potiskati. Hitreje! kričim. Hitreje! Ne prehitro! zakliče mama. Pazita, kaj delata. Martin, ne potiskaj ga preveč! Ja, ja, pokima rdečelasi deček, ki sprva potiska počasneje, saj je pred nama

robnik in moram obrniti. Ko mi uspe obrniti in gledava v drugo smer, potisne hitreje. Še malo, in teče, kolikor more. Strah me je, a ne bi za nič na svetu priznal. Močno držim gumijasta ročaja balance in pazim, da začnem pravočasno obračati.

Ali ne bi dal kolesa še malo Martinu? me vpraša oče, ko se ustaviva. No prav, zlezem s kolesa in gledam bratranca, kako se vzpne na kolo in ga požene. Martin drvi z mojim novim kolesom neskončno hitro. Naredi dva kroga, potem se ustavi pri mojem očetu. Samo, reče z resnim glasom, jaz ne potrebujem koleščk. Veš? Vem, se nasmehne oče. Mi boš pomagal tudi Jana naučiti brez? Bom. Veš, da bom, odgovori Martin in požene kolo proti meni.

Malo pred enajsto mama reče, da mora gor, če hočemo imeti kosilo. Greš z mano? pogleda Tajo. Grem. Fantje ste lahko še spodaj, reče očetu.

Po kosilu se vsi skupaj odpravimo v mesto. Oče je predlagal Nebotičnik in vsi odrasli so se strinjali. Do Nebotičnika imamo slabo uro hoje ob glavni cesti. Pločnik je širok in nikogar ne skrbi, kako bo šlo s kolesom. Mami hodita spredaj, z Martinom sva v sredi in se menjavava na kolesu, zadaj gresta očeta.

Ko pridemo do Nebotičnika, oče pove, da je bil v času, ko so ga zgradili, najvišja zgradba daleč naokrog. Zgradili so ga po naročilu in z denarjem Pokojninskega sklada, projektiral pa ga je arhitekt Vladimir Šubic. Vajin ded je kot mlad fant, ki je šele prišel v Ljubljano, sodeloval pri gradnji, naju pogleda. Povedal je, da je nekoč na tem mestu stal srednjeveški samostan. Ko so delavci začeli z odkopavanjem, so naleteli na star vodnjak. Tisti, ki so ga

izkopali, so bili kasneje prepričani, da je bil vodnjak želja. Vsakemu od njih se je izpolnila želja, ki jo je imel takrat, ko so z lopatami zadeli v zgornje kamne. Sprva se niso zavedali, se oče nasmehne in odkima, počasi pa je postalo očitno. Vajin ded je bil med njimi.

Oče nekaj trenutkov molči, potem nadaljuje: Povedal mi je za Janeza, moškega, ki jih je imel takrat krepko čez štirideset. Bil je poštenjak in dobričina, da malo takšnih. Želel si je družine, a ni imel žene. Nobena ga ni marala, ker je imel eno nogo krajšo od druge in je od malega šepal. Sicer pa je bil zdrav in močan kot bik. Če so pri kopanju naleteli na kakšno posebej veliko skalo, so vedno poklicali Janeza. Njemu ni bilo nič. Možem je rekel, naj se umaknejo, potem je skalo sam izkopal in jo včasih tudi sam odvalil na stran, kjer so jo s težkimi macolami razbili in v kosih spravili z gradbišča. Kakorkoli, prej kot v letu dni se je poročil z lepo Anico. Neporočeni moški so Anici Turk leta in leta dvorili, poročeni so gledali za njo, Anica pa kot da nima oči za moške. Zaradi tega se je začelo govoriti, da jo zanimajo ženske, začelo se je govoriti, da je lezbijka, feministka in vegetarijanka. Dokler ji ni poti prekrižal Janez. Nihče ni razumel, kaj vidi na šepavcu, ki je raje molčal kot govoril, raje delal kot jedel in pil. Zlobni jeziki so govorili, da to počne zaradi staršev, ker jih hoče prizadeti. Govorili so, da so takšne ženske, ki mislijo s svojo glavo. Učena in prelepa mlada ženska, ki bi lahko dobila odvetnika ali zdravnika, si je izbrala delavca, za povrh šepavega in molčečega, kot bi bil mutast. Naj bo eno ali drugo, v naslednjih letih mu je rodila štiri prekrasne otroke. Družina je preživela vojno,

Janez in Anica sta ostala skupaj do konca življenja. Kot v pravljici, se nasmehne oče.

Medtem ko čakamo dvigalo, oče nadaljuje: Povedal mi je za Bratka, pohlepnega hribovca, ki mu je denar pomnil vse na svetu, a je bil vedno brez, čeprav so delavci pri gradnji Nebotičnika dobro zaslužili. Večinoma ga je zapravlil za pijačo, pri kartah in za srečke. Ves čas je govoril, da bo nekega dne bogat in mu ne bo treba več delati, pač pa se bo samo še zabaval. Kmalu po zaključku gradnje je na loteriji zadel glavni dobitok, zaradi katerega je bila več tednov na nogah cela Jugoslavija od Jesenic do Strumice. Državna klasna loterija mu je izplačala milijone! No, se oče nasmehne, kot je denar prišel, je tudi odšel. Ko je Bratko nekaj let kasneje v nerazjasnenih okoliščinah umrl, je bilo na banki le še za pest drobiža. Ded je bil sicer prepričan, da Bratko ni zapravlil vsega denarja, nemogoče bi ga bilo toliko zapraviti, ne glede na vse. Prepričan je bil, da ga je Bratko imel nekaj na banki, večinoma pa zakopanega kdo ve kje, ker tudi bankam ni zaupal, ampak tega zagotovo ni vedel nihče. Skrivnost je šla je v grob z Bratkom, ki je potem, ko je imel denar, živel v hotelu Evropa. Najet je imel kraljevi apartma, v katerem je imel omaro, veliko kot malo manjša soba, polno po meri ukrojenih oblek in skrbno izdelanih čevljev. Bratko se je rad sprehodil do železniške postaje, potem pa sedel na vlak med potnike prvega razreda in glede na to, kam je šel vlak, rekel: Grem na rezino v Zagreb ali Grem na Karađorđevićev zrezek v Beograd ali Grem na turško kavo v Sarajevo. Ljudje so se smejali in mu niso verjeli. Nič pa niso imeli proti, ko je v kupe vso pot naročal peneče vino, popečen

kruh, maslo in kaviar – za vse. Na eni teh poti je Bratko padel z vlaka. Ker se je zgodilo ponoči, so ga našli šele zjutraj. Našel ga je kmet Juraj, ki je oral njive. Čeprav ga je takoj odpeljal k zdravniku, Bratka niso rešili. Bil je ves polomljen, pri sebi ni imel prebite pare, zaradi česar so bili številni prepričani, da ni padel z vlaka, pač pa so ga na vlaku pretepli in oropali, potem pa vrgli iz vagona. Sicer pa ni pomembno. Nazadnje ni bilo ne Bratka ne denarja.

Lepo te prosim, mama cukne očeta za roko, imaš mogoče kakšno bolj veselo zgodbo? Kakšno bolj veselo? je oče presenečen. No, ja, kakšno bolj veselo, ponovi mama. Ali pa povej, katera želja se je uresničila vajinemu očetu! Saj si rekel, da je bil poleg. Vidiš, se oče popraska po glavi, tega pa ne vem. Seveda ne veš, ker ni nič od tega res, mama zmagoslavno ploskne. Povej, pogleda strica Gorazda, veš ti kaj o tem? Ne, odkima stric. Meni oče ni pripovedoval zgodbic. Z menoj je računal, razlagal mi je fiziko in matematiko. Čeprav je bil samo zidar, je bil v resnici zaljubljen v računanje. Pravljice je prihranil za mlajšega sina, udari očeta po rami in se zakrohota.

Fanta, zapomnita si, Nebotičnik je pomembna in posebna zgradba, se spet oglasi oče in hitro zaključi: Danes je tako rekoč vsaka stolpnica, ki jo zgradijo, višja. Ni pa lepša. Ampak to dandanes ni pomembno. Temu se reče napredek, odpre vrata, ko zasveti svetloba in je dvigalo v pritličju.

Ko smo v kabini, v katero se komaj stlačimo, se začne Martin spakovati. Ti je slabo? vpraša teta. Ne ne, odkima bratranec, ni mi slabo. No, potem se pa lepo obnašaj, mu teta na glavo položi roko. Pusti me! Martin sunkovito nagne glavo vstran. Te že pustim, teta dvigne roko in odkima.

Ko dvigalo obstane, se z Martinom zapodiva ven. Počasi! skoči oče za nama in naju zgrabi. Nismo sami. Saj vidita. Lahko bi se zaletela v natakarja. Natakarji nosijo velike, težke pladnje. Ne morejo ves čas gledati pod noge, zato morata gledati vidva. Razumeta? Prikimava. Midva jim bova gledala pod noge, doda Martin. Nisem mislil tako, reče oče. Vidva samo pazita, da se ne bosta v koga zaletela. To je vse. Prav? Prav, mu še enkrat prikimava. Oče postavi kolo pod lesene polžaste stopnice. Medtem so mama, stric in teta že na terasi. Izberejo vogalno mizo. Oče, Martin in jaz najprej naredimo krog po terasi. Oče se na vsakem vogalu ustavi in pogleda dol. Tudi z Martinom gledava dol. Oče nama pripoveduje, kaj gledamo. V glavnem ni nič zanimivega. Ko pridemo do naše mize, je pri mizi tudi natakar. Odrasli naročijo vino, za naju z Martinom pa sok in torto. To je edini način, da bosta vsaj pet minut pri miru, se nasmehne teta. Še v to nisem prepričana, odkima mama.

Preden prinese natakar torto in sok, opazim moškega, ki sedi nasproti. Moški ima na glavi črn klobuk, zato se mi zdi nekaj posebnega. Gledam ga, čez čas pa tudi Martinu zašepetam, naj se obrne in ga pogleda. Misliš, da je čarovnik? vprašam. Ne bi rekel, odkima Martin. Čarovniki imajo cilindre, moški na drugi strani pa ima običajen klobuk. V običajnem klobuku ne moreš imeti šopka rož ali zajca ali belega goloba. Verjetno res, mu prikimam. Martin je bil že večkrat v cirkusu, večkrat je že gledal čarovniške predstave. Sam sem bil samo enkrat, in še takrat smo sedeli tako daleč, da nisem mogel videti, kaj natančno počne čarovnik. Če moški s klobukom ni čarovnik, kaj je potem? Nimam pojma.

Ko imamo na mizi vse, kar smo naročili, vzame stric v roke fotografski aparat, vstane in stopi dva koraka nazaj. Teta reče Martinu, naj se ne pači. Saj se ne, je Martin užaljen. Nisem rekla, da se pačiš, ne odneha teta. Opomnila sem te samo, da se ne pači. Lepo se drži. Na fotografijah moramo biti lepi, a ne? Stric sproži, navije film, ponovno sproži in se vrne k mizi.

Medtem ko jem, ves čas pogledujem proti moškemu s klobukom. Mama me vedno opozarja, naj ne buljim v ljudi, ker to ni vljudno, ampak zdaj si ne morem kaj. Počutim se, kot bi bil začaran. Gledam torto, ki jo jem, in štejem. Le redko preštejem do deset, preden znova pogledam moškega. Ko ga spet enkrat tako pogledam, moški ujame moj pogled. Oblije me vročica. Nekaj trenutkov se gledava. Nekaj dolgih trenutkov imam s polnimi usti čokoladne torte občutek, da pogleda ne morem odmakniti, čeprav si želim, tako kot si želim požreti torto, a se mi zdi, da je imam v ustih več in več. Strah me je. Ne vem, ali bo moški zdaj, ko me je zalotil, da strmim vanj, vstal in prišel k naši mizi, ali kaj. Mogoče je čarovnik, čeprav Martin pravi, da ni. Če je čarovnik, nas lahko začara. Lahko pride do mize in nas vse skupaj odpihne čez strehe hiš in naprej čez grad in čez hribe vse do začaranega gozda, iz katerega ni poti. Čarovniki to zmorejo. Lahko pa tudi, da bo začaral samo mene, ker sem ga gledal, drugih pa ne. Lahko me začara v zajca, pospravi v klobuk in odnese s seboj. Lahko me začara v prašiča in spusti na tla. Ko bom stekel med mizami, bodo ljudje sprva presenečeno vreščali in kričali, potem pa se bodo smejali in krohotali in s pačenjem in glasovi oponašali pujska. Mogoče me bo skušal kdo med vsesplošnim prerivanjem in

prevračanjem miz uloviti, a jim ne bo uspelo. Nazadnje bom pritekel k mami in ji skočil v objem. Ljubček moj, kaj so ti naredili! bo dahnila in me s poljubom skušala odčarati, vprašanje pa je, ali ji bo uspelo.

Nič od tega se ne zgodi. Moški se mi nasmehne, potem prižge cigareto in pogleda stran. Naenkrat se spet lahko premikam, spet lahko gledam, kamor hočem, in meljem torto, ki jo imam v ustih, nazadnje pa grizljaj tudi požrem. Upam si vdihniti in izdihniti, ni me več strah in ni mi vroče. Vse je v redu. Hitro pogoltnem še zadnji grizljaj torte in že naslednji trenutek skočim s stola ter pohitim za Martinom, ki mi maha, naj ne čakam. Samo počasi, reče mama. Brez tekanja in divjanja!

Na drugi strani terase obstaneva. Poglej, pokaže Martin s prstom proti Barju. Tam so živeli praljudje, oponaša mojega očeta. Koliščarji, ponovi, kot nama je prej povedal oče. Potem so prišli dinozavri in jih požrli. Potem je prišel Superman in je dinozavre zmetal v črno luknjo. Zato jih zdaj ni več. Greva! steče in jaz za njim. Ustaviva se pri daljnogledu na debeli kovinski nogi, pritrjeni v tla. Če hočeš, da se premakne in zavrti, je treba v režo vreči kovanec, poleg tega Martin z očmi ne pride do okularjev, čeprav se dviguje na prste. Vseeno nekaj časa z obema rokama drži daljnogled, preden me pogleda in reče: Brez veze. Greva naprej!

Narediva krog in stečeva nazaj k staršem. Ko sva že skoraj pri njih, začutim prijem, ki me ustavi. Obrnem glavo, kdo je in kaj hoče. Moški s klobukom! Od same groze otrpnem. Verjetno bi mi ušlo v hlače, če se moški ne bi nasmehnil, mi šel s prosto roko okrog glave in mi

pred nos nastavlil srebrnega kovanca. Izvoli, reče, tvoja srečna številka in najina skrivnost. Pst, si takoj zatem s kazalcem prekriža usta in me spusti. Požrem slino, vzamem kovanec in stečem k mizi. Ves sem iz sebe, a raje molčim, raje nikomur ne povem, ker vem, kaj bi bilo. Mama bi mi rekla, da od tujcev ne smem ničesar vzeti, še najmanj denar. Rekla bi mi, naj grem lepo nazaj h gospodu in mu vrnem kovanec. Če ne bi hotel, bi me prijela za roko in šla z mano. Zato spustim kovanec v hlačni žep in sedem na stol. Nikomur ne povem, niti Martinu, čeprav bi mu rad rekel, da se je zmotil. Moški je čarovnik. Pravkar mi je pokazal trik. Ampak zdaj ni pravi čas.

Stric vpraša, ali bi še kdo kaj. Če ne, bomo počasi šli. Prav? obrne glavo v smer, iz katere prihajajo natakariji, dvigne desno in večkrat pomaha. Medtem ko plačuje, se ostali odpravimo k steklenim vratom. Zdaj je terasa skoraj prazna. Ko stopimo v smeri polžastih stopnic in dvigala, se še enkrat obrnem proti moškemu s klobukom. Moški gleda stran. Ne vidi me. Naslednji trenutek vstopamo v majhno kabino.

Med vožnjo navzdol govorita oče in stric o Titu in boleznih. Vem, kdo je Tito, a me njegova bolezen ne zanima. Raje imam junaške zgodbe o bitkah partizanov z Nemci in o Titovih potovanjih z ladjo Galeb v daljne kraje. Misliš, da bo res vojna, ko starega ne bo več? je zadnje, kar slišim reči strica. Potem pogledam bratranca, ki me že nekaj časa cuka za roko. Martin se spakuje, kot bi mu bilo slabo in bi ga sililo na bruhanje. Zdi se mi smešen, glasno se zasmejim. Mama in teta klepetata. Govorita o nekem Robertu Redfordu in Oskarju. Še sreča. Če bi teta videla Martina, bi ga

spet nadrla in zabave bi bilo v trenutku konec, tako pa se konča šele, ko dvigalo sunkovito obstane v pritličju.

Pred vhomom obstanemo. Medtem ko mama in teta še naprej govorita o Oskarju in Robertu, oče in stric pa o Titu in boleznih, z Martinom stojiva pod lesenim okvirom, v katerem so fotografije golih žensk. Nage babe, reče Martin in si jih po vrsti ogleduje. Ta ima kosmato, pokaže s prstom, ta zraven pa gladko. Ko teta Taja opazi, kaj počneva, naju odžene stran. Mulca, to je za odrasle! Ne razumem, zakaj bi bilo to samo za odrasle. Na morju smo vsi nagi. Naga vidim mamu in očeta, naga vidim strica in teto in vse druge. Od strani gledam teto, ki mami pripoveduje, kaj sva počela, in vidim, da se temu obe smejeta. Zatem pogledam očeta, ki nazadnje reče: No, pojdimo.

V trenutku, ko naredimo prve korake, za nami zažvižga in topo udari. Vsi se obrnemo.

Mama zacvili, teta krikne, Martin zakriči: Superman! Gledam, kaj se je zgodilo, a mi oče hitro obrne glavo, tako da ne vidim, kaj je zadaj, zato pa vidim, kaj je zgoraj. Zgoraj je črn klobuk, ki pada proti nam. Hitro, hitro! zgrabi teta Martina in ga cukne za seboj. Ne glejte nazaj! reče mama s strganim glasom. Gremo! Ni mi jasno, zakaj je naenkrat takšna panika. Oče me trdo drži za roko in vleče za seboj, stric Gorazd hiti ob očetu in ponavlja, da je najbolje nič videti. Če nič ne vidiš, nič ne veš. Če nič ne veš, te nimajo kaj spraševati. Nočem, da bi me spet kaj spraševali, jebenti.

S hitrimi koraki gremo čez cesto, mimo stražarske hišice, pred katero je še malo prej stal policist, ki zdaj teče proti Nebotičniku. Stric pogleda nazaj. Vidi, da se

je že nabrala množica radovednežev. Avtobus mora z desnega voznega pasu na levega, da se jim izogne, in še tako gre komaj mimo. Policist skuša odgnati ljudi, skuša usmerjati promet, a je vse zaman. Radovednežev je čedalje več, avtomobili pa se ustavljajo kar sredi ceste. Če se je še malo prej zdelo, da so pločniki in ceste prazni, je zdaj naenkrat vse polno ljudi in avtomobilov. Dovolj drugih je, reče stric. Naj njih sprašujejo, kaj se je zgodilo, naj njih popišejo, pohiti za nami. Martin ne neha spraševati, kaj se je zgodilo. Mami, kaj se je zgodilo? Oči, povej, kaj se je zgodilo? Mami? Oči? Nehaj! je stric odločen. Nič se ni zgodilo, sikne med zobmi. Nič, kar bi moral vedeti.

Doma naju pošljejo v otroško sobo. Martin začne zlagati stolp, jaz čepim ob njem in mu s kupa podajam kocke. Ko zmanjka kock ene barve, nadaljujem s kockami druge barve. Ko ni več kock, vzame Martin plastičnega Supermana in ga postavi na vrh. Vidiš, to je on, reče, potem ga frcne, da se figura zamaje in pade. Tega ne razumem. Supermana bi moral zgrabiti in dvigniti visoko nad glavo. Superman leti! Tako se igra z njim. Martin sam mi je povedal, potem ko si je ogledal film. Vse mi je povedal: kako se odrine od tal, kako leti in kakšno nadčloveško moč ima. Superman lahko leže na tla in nadomesti manjkajočo tračnico, da čezenj zapelje vlak, zemljo lahko ustavi in zavrti v drugo stran, da gre čas nazaj, in še in še. Povedal mi je neskončno zgodb o njem. Ampak ne. Martin je pravkar frcnil Supermana in pustil, da je padel dol, kot ne bi bil junak, kot ne bi imel super moči.

Vrgel se je z Nebotičnika, reče Martin z resnim glasom. Ubil se je. Razumeš? Ampak kdo? ne razumem.

Superman? Ne, Martin zamahne z roko. Tisti s klobukom. Vrgel se je dol. Saj sem ti rekel, da ni čarovnik. Če bi bil čarovnik, bi letel. Še vedno ne razumem. Po glavi se mi pletejo podoba moškega in Martinovi stavki, da se je vrgel dol. Martina hočem vprašati, kako to ve, a se v istem odpro vrata. Pridita, mama pomoli glavo v sobo. Torta je pripravljena. Torta! vzklikneva in stečeva iz sobe. V trenutku pozabiva na Supermana in moškega s črnim klobukom.

2

Dvorišče pred šolo je zjutraj na prvi šolski dan polno otrok, z nami so starši, ki bodo ta dan prišli v službe kasneje, nekateri med njimi pa sploh ne bodo šli, ker so si vzeli prosto. Medtem ko nas mame urejajo, se očetje prestopajo malo naprej in malo nazaj, da bi skozi objektiv ujeli čim boljši posnetek. Mama mi ves čas popravlja frizuro in obleko, medtem ko je oče v nekaj minutah poslikal že skoraj cel film. Ko končno neha fotografirati, stopimo v mogočno zgradbo. Gledam visoki strop, gledam velika vrata in nepopisno množico ljudi. Zdi se mi nekaj posebnega, čeprav se ne morem odločiti, ali mi je všeč ali ne. Ko pridemo do razreda, mama rahlo potrka, odpre vrata in pogleda noter, potem vstopimo. Notri je že polno otrok in njihovih staršev. Mama mi polglasno prebere stavek dobrodošlice, ki je napisan na tabli. Sam gledam po klopeh, ali koga poznam. Med vsemi otroki jih najdem nekaj, ki se jih spomnim iz vrtca in male šole. Prijatelja ni nobenega. Poglej, me mama boža po glavi, ali ni tisto Janko? Saj se ga spomniš iz vrtca. Pa tam, malo naprej, ali ni tisto Alenka? In v prvi klopi, ali ni tisto Peter? Bi sedel k njemu? Skomignem z rameni. V resnici ne

vem, kaj želim. Še najraje bi bil doma. Če ne morem biti doma, bi bil v mali šoli. V mali šoli je bilo dobro. Imel sem prijatelje in skupaj smo se igrali. Tu ni nobenega od njih. No, pridi, me mama prime za roko, greva naprej, boš sedel pri Petru. Oče gre za nama.

Prvi dan nimamo pouka. Prišli smo, da se spoznamo. Spoznam učiteljico, spoznam sošolke in sošolce. Ko starši odidejo, nas učiteljica odpelje v šolsko dvorano, kjer si ogledamo film Rdeči balon. Film mi ni všeč. Zdi se mi trapast, ker otroci, ki jih kaže, ne govorijo, ampak ves čas samo kričijo, se pririvajo in tečejo po ozkih ulicah, ko lovijo balon, eden od pobalinov pa ga celo cilja s fračo, a ga na srečo ne zadene. Čeprav mi film ni všeč, mi je všeč sedeti v dvorani in skupaj z drugimi gledati dogajanje na platnu, na katerem se sem in tja pojavi črna silhueta, ko kdo vstane in zapusti dvorano, in ponovno, ko se vrne. Do zdaj sem bil v kinu samo enkrat. Mama me je na začetku poletja peljala v otroški kino gledat film o živalih. Dogajalo se je nekje v Afriki. Živali so jedle sadje, potem so bile pijane in so počele neumnosti. Žirafe so se opotekale na svojih dolgih nogah, zebre so se smejele in rigale, opice pa so delale prevale naprej in nazaj, se prevračale in pobirale. Kino se mi zdi super, zato tudi gledanje filma v šolski dvorani ni napačno. Dvorana je skoraj kot kino. Film, ki mi ni všeč, tega občutka ne more pokvariti. Martinu bom lahko rekel, da smo imeli kino.

Po ogledu filma imamo malico. Razdelijo nam hrenovke in kruh. Potem je šole za prvi dan konec.

Razveselim se mame, ki me čaka na hodniku. Mama me ne neha spraševati, kako je bilo. Večkrat ji odgovorim,

da dobro. Tovarišica je prijazna. Sošolci so v redu. Mama me vpraša, ali greva v slaščičarno na torto ali sladoled. Nekaj trenutkov molčim, potem odkimam, da ne. Ne, hvala. Raje bi šel domov, ker vem, da popoldne pride Martin. Prejšnjo soboto, ko smo bili skupaj v Portorožu, sta stric in teta rekla, da bodo prišli. Naj bosta fanta na tak dan skupaj. Zato mi ni do torte ali sladoleda. Rad bi, da bi bil čim prej popoldan. Mogoče bi vzel sladoled v kornetu, vendar vem, da mi ga mama ne bi kupila. Rekla bi, da se po cesti ne je. Pa še popackal se boš. Vedno se.

Doma grem naravnost v sobo. S police vzamem Supermana in mu povem, da mi v šoli ni všeč. Če bi bil v razredu Martin, bi bilo v redu. Ampak to ni mogoče. Martin hodi v tretji razred, jaz šele v prvega, poleg tega ne hodiva na isto šolo. No, saj veš, odložim plastično figuro na mizo, potem stečem v kuhinjo in vprašam, kdaj bo kosilo. Si lačen? me mama poboža po glavi. Ne, odkimam. Rad bi, da čim prej pride Martin. Mama se nasmehne in prikima: Saj bodo kmalu tu. Boš videl.

Nekaj po drugi pride iz službe oče. Najprej me vpraša, kako je bilo v šoli. Ti je bilo všeč? Trenutek počakam in mu prikimam, rečem pa nič. Če samo prikimam, še ne pomeni čisto zares. Odvisno je od tega, koliko prikimam. Odvisno je od tega, ali najprej počakam in šele potem prikimam ali prikimam takoj. Tako nekako. Vsi trije sedemo za mizo. Oče nekaj časa govori, kakšen je bil njegov prvi šolski dan, in z mamo ga poslušava, čeprav že vse veva, ker od začetka poletja, ko sta mi kupila rdečo šolsko torbo, izkoristi vsako priložnost, da govori o svojem prvem šolskem dnevu.

Po kosilu gre oče v dnevno sobo. Čez nizko stekleno mizo razgrne časopis in bere. Mama pomije in pospravi posodo, potem gre na balkon zalivat rože. V dnevni sobi poiščem dva avtomobilčka in se nekaj časa igram.

Martin! vzkliknem, ko končno pozvoni pri vratih. Stečem in obrnem ključ. No, kje je naš šolar?! me zgrabi stric Gorazd. Povej, kako je bilo? Imate v razredu kaj lušt-nih punc? Nekako se mu izvijem iz objema in odkimam, se obrnem k Martinu in mu pomignem, naj gre z mano. Zapodiva se v dnevno sobo, medtem ko so odrasli še ne-kaj časa pri vratih.

Z Martinom potiskava avtomobilčka po tepihu, cesta, ki jo ustvarja perzijski vzorec, vodi mimo balkonskih vrat, kjer sta oče in stric. Stric prižge cigareto in naguba čelo, češ da je vse skupaj čudno. Že prej je bilo. Že prej smo imeli v podjetju tipe iz državne varnosti, ki so pri nas v glavnem zato, da poslušajo, kaj govorimo. Kaj delamo, tako in tako ne razumejo. Po eni strani mi je jasno. Veliko delamo za vojsko in pri tem gre za zaupne podatke in vojaške skrivnosti. Ampak zadnje čase je za popizdit. Novak in Knežević sta kot lisjaka, ves čas na preži. Pred dnevi so prišli iz generalštaba. Potem so dva iz proizvodnje odpeljali na pogovor. Kolikor vem, ni bilo nič takšnega, še najmanj, da bi izdajala kakšne skrivnosti. V glavnem nas zastrahujejo. To je. Novak mi je na štiri oči rekel, da smo inženirji pametni in da se imamo za nekaj več, ampak naj pazim glavo. Tovariš, pametne glave se kotalijo enako kot neumne. To mi je rekel, stric ugasne cigareto. Potem se vrneta noter.

Poglej, potegne oče s televizorja zavoj in stopi k Martinu: to je zate. Martin se obrne, pogleda navzgor in

stegne roko. No, kako boš rekel? se oglasi stric Gorazd. Hvala, stric Samo, reče deček in že naslednji trenutek trga ovojni papir. Pred seboj drži veliko knjigo in drdrajoče prebere: Ilustrirana enciklopedija tehnike. Ja, se nasmehne oče, mislim, da ti bo všeč. Notri so veliki gradbeni stroji, preoceanske ladje, letala, sateliti in rakete. Izvedel boš, kaj delajo in kako delujejo. Hvala, reče Martin še enkrat, potem knjigo potisne vstran, zgrabi rdeči avtomobilček in ga zapelje do mojega zelenega.

Oh, Maja, saj ne bi bilo treba, zaslišim teto Tajo, ko prideta nekaj trenutkov kasneje mama in teta iz kuhinje. Ja, ja, zamomlja mama in na mizo postavi srnin hrbet, desertne krožnike in majhne vilice. Fanta, poglejta! naju pokliče Taja. Tortica! zakriči Martin, jaz pa poznavalsko dodam, da je srnin hrbet. A ga imaš rad? vprašam bratranca. O ja, prikima Martin in zleze na stol.

Nov recept imam, reče mama, medtem ko reže sladico. Naša kuharica mi ga je dala. Njen mož je Madžar. Njegova mama ali teta, saj ne vem več, je bila še pred vojno kuharica na gradu. Pri grofu ali nekaj takšnega. Pravi, da ima doma veliko njenih receptov. Vsi po vrsti so krasni. Ampak pri nas, no, saj veš, ne moreš delati po teh receptih, ker se ne dobi sestavin. Težko dobiš čokolado, težko dobiš limone in banane, da o ingverju sploh ne govorim. Recepte je treba malo prilagoditi, malo se je treba znajti.

Mama še govori o njihovi kuharici, njenem možu, njegovi mami ali teti in grofu ali nekaj takšnega. Oče prinese iz hladilnika vino. Preden ga odpre, postavi na mizo kozarce. Tudi midva z Martinom dobiva kristalna kozarca, v katera nama natoči jabolčni sok, potem nazdravimo.

Medtem ko jemo sladico, stric pove zgodbo o violini. Doma so na vsak način hoteli, da se naučim igrati glasbilo. Ne katerokoli! dvigne levi kazalec. Ata se je odločil za violino. Piščal je za pastirčke, je rekel, klavir za gospodične. Violina, ohoho, violina je pa za gospode! Ata je rekel, da pravi gospodje igrajo violino. Ne vem, kje je to slišal. No, saj ni važno, stric zamahne z roko. Pa ni trajalo dolgo. Sosedov Lojze me je zafrkaval, da je violina za punčke. Ni znal nehati. Dokler nisem odprl škatle, vzel violine in ga treščil bo betici, se stric od smeha kar duši. Lepo te prosim, kakšne pa govoriš! se huduje teta. Samo povem, kako je bilo, se stric ne neha smejati. Kakšnih štirinajst dni sem še prenašal škatlo in v njej razbito violino. Potem je ata izvedel, da ne prihajam na ure violine. Vprašal me je, kam hodim, če ne v glasbeno šolo. Kam hodiš z violino? še zdaj slišim njegov glas, stric privzdigne obrvi. Z omare je vzel črno škatlo in mi rekel: Če misliš, da že vse znaš, mi pa eno zaigraj. Igrati mi seveda ni bilo treba. Ata je z desno zgrabil vrat glasbila in ga počasi dvignil. Gledal je razbito glasbilo, potem se je brez besed obrnil, me zgrabil, položil čez koleno in mi jih natresel po riti. Dva dni nisem mogel sedeti! se stric spet glasno smeje. Ampak sosedov Lojze mi je dal po tistem mir in k violini tudi nisem več hodil, zaključil svojo pripoved.

Takoj ko so krožniki prazni, se z Martinom vrneva na tepih. Odrasli ostanejo za mizo.

Na pomoč! zakriči Martin. Na pomoč! Mama in teta se zdrzneta, a že naslednji trenutek vidita, da je igra. Prihaja Superman! spustim avtomobilček, pograbim plastično figuro in z njo švigнем po zraku do avtomobilčka, ki

je na robu kavča. Avto bo vsak trenutek zgrmel v prepad, rečem. Če ti ne bom pomagal, boš padel dol. Na pomoč! še enkrat zakriči Martin. Z levo obrnem avtomobilček nazaj na kolesa in ga potisnem proti naslonjalu. Tako, rešil sem te. Hvala, Superman! reče Martin. Hvala!

Nekaj pred šesto stric pogleda na uro in reče, da bodo šli. Jutri je šola in služba.

Zunaj je svetlo, skozi šipe je čutiti vročino. Poletja še ni konec.

3

Včeraj in ponoči je deževalo. Do jutra je nehalo, na pločnikih in cestah pa so ostale velike luže.

S Petrom in Elvisom smo že skoraj doma, ko pri garažah zagledamo Sršene. Lahko bi se obrnili in skušali zbežati, a smo prepričani, da bi nas Sršeni polovili, saj so od nas starejši, večji in močnejši. Sršeni hodijo v četrti razred.

Ob pogledu na fante nam zastane korak. Zdi se, da nimamo izbire. Ko pridemo do garaž, se pred nas postavi Robi, največji in najstrašnejši, ki ga prijatelji kličejo Sršen. Tako se piše. No, kaj? se zareži. Obstanemo. Nič, skomignem in si popravim naramnico torbe, ki mi je zdrsnila dol. A tako, mi prikima Robi. Praviš, da ni nič. Dobro. Če ni nič, ni nič. Lahko greš naprej, mi pomigne z glavo. Smešen si, mali, me frcne v uho, ko sva vzporedno. Nekoliko se upognem, a se ne ustavim.

Piflar, pokaže Robi s prstom na Petra, pridi sem. Ko je Peter pred njim, iztegne roko in zamahne, kot bi ga nameraval klofniti, a se roka pred Petrovim licem ustavi, Peter pa vseeno zapiska, da Robi in fantje, ki slonijo na garažnih vratih, bruhnejo v smeh. Pusti piflarja! zakriči eden od njih. Saj vidiš, da se je usral. Raje daj cigana! Daj

cigana! Daj cigana! Elvis zamomlja, da ni cigan, in stopi korak nazaj, a ga Robi zgrabi za šolsko torbo in zvleče k fantom. Zdaj si sam, naguba čelo. Kadar vas je več, si pogumnejši. Kadar vas je več, delate pizdarije. Povej, kdo je mojemu fotru prerezal gume na avtomobilu? No? Jaz nisem, odkima Elvis. Ti nisi, se Robi nasmehne in ga naslednji trenutek sune. Elvis se opoteče in zvrne čez fanta, ki je pokleknil za njegovim hrbtom. Dajmo, Sršeni, Robi zamahne z obema rokama. Pikajte! Pikajte! zakriči in se zažene proti dečku, ki leži in si skuša zakriti glavo, medtem ko ga fantje z vseh strani brcajo.

Pustite ga! zakričim, čeprav me je strah. Poženem se proti njim. Eden od Sršenov se obrne in me boksne v trebuh. Od bolečine se zvijem. Udarec sem pričakoval, nisem pa vedel, da lahko tako boli. Šolska torba mi zdrsne čez glavo in pade po tleh. Potem padem po tleh še sam. Dva ali trije me brčnejo, preden se poženejo proti Petru. Zbijejo ga na tla in nekajkrat brčnejo. Sršeni bi še udrihali po Elvisu in Petru, če se ne bi z okna najbližjega bloka oglasila starejša ženska. Mulci! Takoj nehajte! Policijo pokličem! Ko jo Robi zasliši, se vzravna in obrne proti oknu. Kaj je, stara?! Bi se rada mešala v naše posle? Bi to rada? se skloni, pobere kamen in ga vrže proti oknu, a ga ne zadene. Bi rada, da ti razbijem šipo?! Samo spizdi not, da te ne slišim! Samo spizdi! In ja, pokliči policaje! Boš spoznala mojega fotra! Jih boš dobila po gobcu! si z obema rokama potegne hlače gor, potem zakriči fantom: Dovolj! Gremo!

S Petrom in Elvisom sedimo na mokrih tleh. Elvis ima prebito ustnico in pod očesom modrico, Peter ima

zlomljena očala. Oba si brišeta solze, jaz pa samo sedim in strmim predse in stiskam zobe. Čez čas se poberemo in si oprtamo torbe. Nekaj korakov gremo še skupaj, potem se brez besed razidemo. Besen sem, še najbolj zato, ker ne vem, kaj bi sploh lahko naredil. Če bom povedal mami in očetu, ne bom ničesar rešil. Če bom povedal Martinu, mi ne more pomagati, ker so Sršeni tudi od njega večji in močnejši.

Doma grem naravnost v kopalnico, se na hitro preoblečem in umijem, mokra oblačila zatlačim na dno košare za perilo in odidem v dnevno sobo. Mama se nasmehne in me poljubi na čelo: Kako si? Dobro, ji prikimam in s tal poberem avtomobilček. Si lačen? me vpraša. Ne, odkimam, nisem. Kako je bilo v šoli? sprašuje naprej. Ne vem, skomignem. Kako ne veš? se mama zasmee. Veš, da je bilo dobro, ali pa veš, da je bilo slabo. Kaj se to pravi? Si dobil slabo oceno? Si dobil podpis? Ne, odkimam, nisem. No, potem je pa najbrž vse v redu, zaključí mama.

Vse je v redu, odidem v sobo, se vržem na posteljo in odprem knjigo. Berem o praljudeh. Berem, kako so lovili mamute. Skopali so jame, na dnu zabodli na obeh koncih ošiljene palice ter jame prekrili z vejami in travo. Potem so počakali, da so živali prišle bliže, in jih nagnali v smeri jam. Nekaj takšnega bi morali pripraviti za Robija in Sršene, se nasmehnem in istočasno začutim trebuh. Še vedno me boli, a mi je vseeno. Ko bi smrdljivec padel not, bi ga potolkli s kamni, pomislim. Potem bi imeli mir. Ampak to ne bo šlo, se zavrtim na stolu in s police vzamem Supermana: Imaš kakšno idejo?

Zvečer grem hitro v posteljo. Hočem biti sam. Hočem premisliti. Bojim se, da nas bodo Sršeni naslednji

dan spet pričakali. Premišljudem, ali bo od zdaj vsak dan takšen. Se bomo morali skrivati po šoli in biti oprezni na poti domov, bomo morali hoditi po različnih poteh, da se jim nekako izognemo, tudi tam, kjer nam starši ne dovolijo, ker je nevarno? Se bomo ves čas bali, kdaj se prikaže Robi? Verjetno bo tako, vzdihnem in si obrišem solzo, ki mi steče iz kotička očesa in spolzi po sencu.

Naslednji dan gre vse narobe. Najprej se na poti iz šole – tako kot sem pričakoval – za nami zapodijo Sršeni, a nas hitro nehajo loviti. Ustavijo se in se nam režijo, ker še kar tečemo in nam velike, težke torbe poskakujejo in nas udarjajo v glave. Elvis nazadnje svojo odvrže in kot podlasica švigne med parkiranimi avtomobili, teče mimo garaž, mimo trgovine in se požene čez glavno cesto, čeprav na semaforju gori rdeča luč. Avtomobilske zavore cvilijo in vozniki divje hupajo. Elvis teče naprej proti stari, oluščeni zgradbi, v kateri živi. Jaz tečem v drugo stran, Peter zaostaja, a je pravzaprav vseeno.

V bloku pohitim po stopnicah navzgor. Pred vrati obstanem. Od spodaj ni slišati korakov, a ne čakam. Sršeni bi se lahko vzpenjali po prstih. Prebrisani so. Bolje, da grem takoj noter. Ko odklenem vrata in stopim v stanovanje, sta oče in mama že v predsobi. Kaj se dogaja? vpraša oče. Nič, odkimam ves zadihan in prepoten. Pa včeraj? me oče pogleda izpod obrvi. Se je včeraj zgodilo kaj posebnega? Ne vem, odložim torbo. Aha, prikima oče. Nočeš povedati? No, saj ni treba, ker z mamó že itak vse veva. Pri garažah so vas prebunkali. Povej, mama počepne, so vas že kdaj prej? Vas pogosto pričakajo? Vas pogosto tepejo? Mene ne, odkimam. Pa druge? naguba čelo oče.

Včasih, prikimam. Se mi je zdelo, se oče popraska po bradi. Petrova mama mi je telefonirala in povedala, da vas lovijo po šoli, rekla je, da vas lovijo na poti domov. Petra so pred dnevi zvelkli v telovadnico in ga zaprli v špansko skrinjo. Dve uri je bil zaprt. Včeraj so mu zlomili očala. Mene pustijo pri miru, ponovim. Včeraj me je Robi frcnil v uho. To je vse. Lahko bi odšel, ampak tam sta bila še Peter in Elvis. V glavnem se spravljajo na Elvisa in njegovega brata Alija. Včasih tudi na Petra. Hotel sem jima pomagati. Aha, prikima oče. Kaj imajo z Elvisom in Alijem? Nekaj trenutkov molčim, potem povem: Robi je rekel, da je Elvis njegovemu atiju prerezal gume na avtomobilu. Njegovemu atiju, ponovi oče. Njegov ati je policaj. Ampak to še ne pomeni, da lahko mulc dela, kar hoče. Pa Peter? Petru pravijo piflar, povem. Piflarje je treba tepsti. Tako pravijo, pogledam v tla. Mularija, sikne oče med zobmi.

Odidem v sobo. Slišim, da se oče in mama pogovarjata, zato vrat ne zaprem, pač pa samo pripremem in stojim za njimi ter vlečem na ušesa. Slišim, ko mama pravi, da je govorila s Sonjo, Nežino mamo. Sonja pozna ravnateljico, poleg tega ima funkcijo na občini. Mislim, da bo zaleglo. Saj veš, noben ravnatelj si ne more privoščiti, da bi se na njegovi šoli starejši učenci spravljali na mlajše, kaj šele na učence iz drugih republik. Razumeš?

Oblije me vročina, hujša od tiste, ki je sledila udarcu v trebuh. Vsega, kar govori mama, ne razumem, razumem pa dovolj, da vem, da mi to, kar slišim, ni všeč.

Nisem se zmotil. Naslednji dan pride v razred skupaj z učiteljico tudi ravnateljica, ki ne ovinkari. Takoj ko učenici sedemo, stopi med prve klopi: Prišla sem, ker ne bom

trpela, da se starejši učenci znašajo nad mlajšimi, ne bom trpela, da močnejši pretepajo šibkejše, in ne bom trpela, da slovenski učenci pretepajo učence iz drugih republik. Jasno?! Če se vam zgodi kaj takšnega, povejte tovarišici. Če vidite kaj takšnega, ste prav tako dolžni povedati! Če boste samo tiho, boste kmalu na vrsti tudi sami. Če boste samo tiho, vam takrat ne bo mogel nihče pomagati.

Požrem slino. Srce mi razbija, stiska me v želodcu, kjer se počasi dela kepa, ki je vsak trenutek večja in bolj žgoča. Prepričan sem, da je ravnateljica prišla, ker sta spregovorila moja mama in oče. Ne razumem, zakaj sta morala povedati. Zakaj nista tiho kot drugi starši? Zdaj bo samo slabše. Proti ravnateljici si sploh ne upam pogledati. Vse do njene zadnje besede, po kateri jo učiteljica pospremi do vrat, se bojim, da me bo omenila, bojim se, da bo omenila mojo mamo in očeta, pa Petra in Elvisa, in bojim se, da bo povedala, kaj se je zgodilo pred dnevi. Prepričan sem, da ravnateljica vse ve. Tako kot Tito vse vidi. S Petrom sva se že nekajkrat presedala po jedilnici in pogledovala proti uokvirjeni fotografiji predsednika ter vedno znova ugotovila, da naju Tito vedno gleda – ne glede na to, kam se usedeva. Tako je tudi z ravnateljico: ne glede na to, kje in kdaj se je zgodilo, vse ve. Ko se vrata za visoko, sloko žensko zaprejo, mi nekoliko odleže. Kepa v želodcu počasi uplahne, srce neha razbijati, noge pa imam še vse do konca ure mehke.

Na poti domov ves čas pogledujemo naokrog. Prepričani smo, da nas Sršeni čakajo in da nas bodo prej ali slej dobili, vendar jih ni ne za šolo ne pri garažah. Ko se razidemo, stečem proti vhodu v blok. Srce mi udarja, kot bi